

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/58/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2105205407
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 10. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2013:2105205407.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v právnej veci navrhovateľa: RNDr. M. D., nar. XX.X.XXXX, bytom trvale H., H. XXX/X, prechodne M., F. XXXX/X, proti odporcovi: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Bratislava, Pribinova 2, o náhradu mzdy z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 30.10.2012 č.k. 16C/124/2011-309, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **r u š í** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd v celom rozsahu zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa od odporcu (ktorým v čase vyhlásenia predmetného rozsudku bol Obvodný úrad v Trnave) domáhal náhrady mzdy titulom neplatného rozviazania pracovného pomeru výpoveďou z 3.9.1998 v celkovej výške 56.969,20 Eur (1.716.254,29 Sk), za obdobie od 1.2.2002 do 19.12.2004 i s úrokmi z omeškania. Prvostupňový súd v odôvodnení preskúmaného rozsudku v prvom rade s poukazom na ust. § 3 ods. 9 zák. č. 254/2007 Z.z., § 8 ods. 5 zák. č. 515/2003 Z.z. i § 3 ods. 9 zák. č. 254/2007 Z.z. v súvislosti s pasívnou legitimáciou žalovaného, ktorú predtým ustálil Krajský súd Trnava uznesením zo dňa 11.4.2012 č.k. 24Co/319/2011-286 s tým, že pasívne legitimovaným je Obvodný úrad Trnava, poukázal na to, že k prechodu či už štátnozamestnaneckých pomerov, pracovnoprávných vzťahov a výkonu verejnej služby dochádza iba u tých zamestnancov, ktorí vykonávali k 31.12.2003 či už štátnu alebo verejnú službu, pričom navrhovateľ k uvedenému dátumu túto podmienku nespĺňal, keďže už od 1.8.1999 bol zamestnaný u iného zamestnávateľa. Hoci prvostupňový súd z rozboru citovaných ustanovení nevyvodil žiaden právny záver vo vzťahu k prejednávanej veci, podľa obsahu je zrejmé, že nesúhlasil so závermi krajského súdu o pasívnej legitimácii v danom spore. Následne uviedol ale, že návrh považuje za nedôvodný predovšetkým z ďalších dôvodov. S poukazom na ust. § 61 ods. 2 Zákonníka práce v znení účinnom k 3.9.1998 uzavrel, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že dňom 15.3.1999, kedy navrhovateľ oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnaní mu vznikol v zásade nárok na náhradu mzdy do doby, keď by mu zamestnávateľ umožnil pokračovať v práci alebo keď došlo k platnému skončeniu pracovného pomeru. Z dokazovania je pritom nesporné, že dňa 1.8.1999 navrhovateľ nastúpil do nového zamestnania, pričom nikdy netvrdil, že by u nového zamestnávateľa vykonával prácu, ktorá by nezodpovedala jeho kvalifikácii a nepreukázal ani nižší príjem. Už samotná časť nároku zamietnutá už právoplatným rozhodnutím súdu za obdobie od 1.8.1999 do 31.1.2002 (z dôvodu premlčania) presahuje dobu 6 mesiacov (jedná sa 26 mesiacov). Za rozhodujúce prvostupňový súd považoval, že navrhovateľ bol v rozhodnom období riadne zamestnaný. Jeho tvrdenie, že sa zamestnať musel, aby uživil rodinu, označil za irelevantné, rovnako ako tvrdenie o zhoršení jeho zdravotného stavu s tým, že sa nejedná o spor z prípadnej náhrady škody. Podľa prvostupňového súdu rovnako neobstalo tvrdenie o potrebe doškolenia v novom zamestnaní s tým, že vzdelávanie, resp. jeho dopĺňanie je súčasťou každého zamestnania. Za daného stavu potom bol prvostupňový súd toho názoru, že boli splnené podmienky § 61 ods. 2 Zákonníka práce, kedy je potrebné na žiadosť odporcu navrhovateľovi jeho nárok na náhradu mzdy za obdobie od 1.2.2002 do 19.12.2004 nepriznať s tým, že sa jedná o niekoľkonásobné

zákonom limitované obdobie a nemôže byť na ťarchu odporcu, že si navrhovateľ neuplatnil svoj prvotný nárok riadne a včas v zákonom stanovenej lehote. V prípade, že by navrhovateľ preukázal, že v dôsledku neplatného skončenia pracovného pomeru vykonával menej kvalifikovanú prácu, dosahoval nižší zárobok, boli by tieto skutočnosti predmetom dokazovania predovšetkým o prvotnom nároku od 1.8.1999, ktorý ale nebol uplatnený včas. Predmetom tohto konania je ale obdobie od 1.2.2002, teda po uplynutí viac ako 36 mesiacov od neplatnej výpovede. Z uvedených dôvodov súd v celom rozsahu návrh zamietol. Keďže úspešný odporca si náhradu trov konania neuplatnil, súd mu ju nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal prostredníctvom svojho vtedy právneho zastúpenia odvolanie navrhovateľ, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, že ako odvolacie dôvody uplatnil dôvody obsiahnuté v ust. § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s § 221 ods. 1 písm. h), že súd vec nesprávne právne posúdil, podľa § 205 ods. 2 písm. d) s tým, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p., že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, v zmysle § 205 ods. 2 písm. b) O.s.p., že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a napokon i podľa § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., že účastníkovi sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Namietal, že napadnutý rozsudok neguje ústavné právo žalobcu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a z dôvodu intenzity tohto rozporu považuje navrhovateľ rozsudok za denegatio iustitiae, pretože napriek 8-ročnému trvaniu súdneho sporu a dokazovaniu súd pochybil. V úvode odvolateľ zhrnul doterajší priebeh konania. Ako jeden z odvolacích dôvodov uviedol, že súd opätovne spochybňuje pasívnu legitímáciu žalovaného (vtedy Obvodného úradu Trnava), pričom tvrdenia prvostupňového súdu na str. 4 rozsudku označil za zmätočné a nepreskúmateľné. Tým súd porušil § 226 O.s.p. a v tejto časti je rozsudok podľa odvolateľa zmätočný a nezákonný. Skutočnosť, že súd ním tvrdený nedostatok pasívnej legitímácie považuje za jeden z dôvodov pre zamietnutie návrhu vyplýva z formulácie, ktorá nasleduje a to, že: „... návrh súd považuje za nedôvodný predovšetkým z ďalších dôvodov ...“. Týmto postupom prvostupňového súdu, ktorým bol popretý právny názor Krajského súdu v Trnave o právnom nástupníctve odporcu podľa odvolateľa došlo k porušeniu princípu predvídateľnosti súdneho rozhodnutia i k porušeniu zásady právnej istoty a k porušeniu navrhovateľovho ústavného princípu na spravodlivý a zákonný proces.

Navrhovateľ sa nestotožnil ani so záverom prvostupňového súdu vo vzťahu k aplikovanému ust. § 61 ods. 2 Zákonníka práce s tým, že súd nesprávne aplikoval právnu normu a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Zdôraznil, že Zákonník práce v cit. § 61 neobsahuje zákonom limitované obdobie, ani nedefinuje prvotný nárok, neobmedzuje, ani nevymedzuje aké skutočnosti môžu byť pri rozhodovaní o nároku zohľadnené a tiež nestanovuje hranice, ani nevymedzuje nárok z hľadiska akéhokoľvek prekročenia hranice. Prvostupňový súd vo svojom odôvodnení úplne neguje § 61 ods. 1 Zákonníka práce. Akékoľvek úvahy súdu o prekračovaní limitu a o zákennom limite sú v rozpore so Zákonníkom práce. Zdôraznil, že ak by zamestnávateľ v konaní o zníženie náhrady mzdy nepožiadal ani o jej nepriznanie, tak by mal súd zo zákona povinnosť náhradu mzdy priznať v uplatnenom rozsahu. Súď pritom nemôže rozhodnúť len podľa svojho uváženia bez vykonania dokazovania. Súď popritom vypočítava, čo všetko navrhovateľ netvrdil a nepreukázal, avšak nie je zrejme o čo sa súď opiera - o aké ustanovenie hmotnoprávneho predpisu. Súď právne pochybil, ak nezohľadnil, že nárok na náhradu mzdy a podmienky na jeho priznanie sú uvedené v § 61 ods. 1 Zákonníka práce. Zisťovať podmienky na to, aby súď mohol vôbec znížiť náhradu mzdy, resp. ju nepriznať, je povinnosťou súdu, ktorý mal potrebné dokazovanie vykonať. Ak teda súď nezisťoval dôvody riadnym spôsobom, potom nezistil riadne skutkový stav a na takýto skutkový stav nesprávne aplikoval právnu normu. Odvolateľ poukázal tiež na to, že súď sa nezaoberal skutočnosťou, že navrhovateľ v konaní (minimálne na pojednávaní 2.10.2012) uviedol, že sa musel zamestnať v novom zamestnaní, pretože zamestnávateľ mu neprideľoval prácu a tiež, že v novom zamestnaní dosahoval príjem o 20.000,- Sk nižší. Bez prihliadnutia na to, či zamestnanec bol medzitým inde zamestnaný, akú prácu tam vykonával a aký zárobok tam dosiahol, súď nemôže vydať rozhodnutie, ktorým by žiadosti bolo vyhovie. Ak dôkazy na tieto skutočnosti neboli predložené, súď mal v konaní postupovať vykonaním dokazovania podľa § 120 ods. 1 veta tretia O.s.p. Súď takto ale nepostupoval, preto existuje relevantný dôvod takéto nezákonné rozhodnutie odvolacím súdom zrušiť. Ak súď vydal rozhodnutie bez toho, aby sa zaoberal podstatnými skutočnosťami, ktoré mu zákon ukladá pre kvalifikované rozhodnutie, je tu aj dôvod, aby takéto rozhodnutie súdu bolo zrušené pre predčasnosť, keďže súď sa nevysporiadal s podstatnými skutočnosťami, ktoré mu zákon ukladá. Súď si nevyžiadal žiaden doklad o zamestnávateľovi navrhovateľa, ani o práci, ani o zárobku a ani inak

nevykonával dokazovanie, ktorým by si mohol získať podklady pre zákonné kvalifikované rozhodnutie. Rozsudok je tak v tejto časti nepreskúmateľný i pre nedostatok dôvodov. Nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie a odňatím možnosti konať.

Odvolať tiež namietal, že prvostupňový súd nerešpektoval ani stabilizovanú judikatúru, ktorá sa na rozhodovanie vo veci vzťahuje. Z rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 161/09 citoval pasáž, podľa ktorej aby sa posúdila dôvodnosť návrhu na náhradu mzdy za obdobie presahujúce 6 mesiacov je povinnosťou súdu vykonať i dôkazy nenavrhované, avšak pre rozhodnutie nevyhnutné... Z rozhodnutia NS SR (zrejme NS ČR) 5Cz 8/84 zdôraznil, že skutočnosti v zmysle § 61 ods. 2 Zákonníka práce musí súd zisťovať a v každom konkrétnom prípade individuálne posúdiť. S poukazom na rozhodnutie 6 Cdo 157/2010 zdôraznil, že pri znížení, resp. nepriznaní náhrady mzdy má dôkazné bremeno preukázať podmienku pre takéto rozhodnutie zamestnávateľ s tým, že najvyššou hodnotou právneho štátu je hodnota spravodlivosti.

Odporca odvolací návrh nepodal. K doručenému odvolaniu navrhovateľa predložil stručné písomné stanovisko, ktorým uviedol, že zotrváva na svojich stanoviskách prednesených počas pojednávania a odvolaním napadnutý rozsudok považuje za správny a odvolanie navrhovateľa za zjavne účelové. Navrhuje preto, aby odvolací súd odvolanie zamietol (?) a rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil s tým, že nenavrhuje žiadne dodatočné dokazovanie.

Prípisom zo dňa 19.12.2012 (č.l. 348 spisu) Obvodný úrad Trnava v nadväznosti na zák. č. 345/2012 Z.z. oznámil zánik Obvodného úradu Trnava ako právnickej osoby k 1.1.2013 s tým, že právnym nástupcom odporcu v danej veci je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky.

V nadväznosti na tento prípis odvolací súd opakovane vyzýval a urgoval vyjadrenie MV SR k tomuto oznámeniu Obvodného úradu Trnava. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky na výzvy reagovalo až listom zo dňa 18.6.2013. Uviedlo, že od 1.1.2013 podľa § 2 ods. 1 zák. č. 515/2003 Z.z. o krajských úradoch a obvodných úradoch obvodný úrad je miestny orgán štátnej správy, ktorý je preddavkovou organizáciou Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, čo znamená, že Obvodný úrad Trnava už nie je samostatnou právnickou osobou. S poukazom na ust. § 8a ods. 2 a 3 cit. zák. a § 107 ods. 4 O.s.p. uviedlo, že právnym nástupcom Obvodného úradu Trnava vo veciach nárokov, práv a povinností zamestnancov, ktorí k 31.12.2012 vykonávali práce vo verejnom záujme na Obvodnom úrade Trnava je od 1.1.2013 Ministerstvo vnútra SR.

Predmetné vyjadrenie Obvodného úradu Trnava Ministerstva vnútra Slovenskej republiky boli doručené navrhovateľovi, ktorý vo vyjadrení poukázal na to, že i v inom jeho konaní tiež vstúpilo do konania namiesto Obvodného úradu Ministerstvo vnútra SR.

V priebehu odvolacieho konania navrhovateľ i spoločnosť, ktorá mu v predchádzajúcom období poskytovala právne zastúpenie FUTEJ & Partners, s.r.o., Bratislava oznámili a preukázali ukončenie právneho zastupovania navrhovateľa ku dňu 9.7.2013. V priebehu ďalšieho konania už navrhovateľ v konaní nebol právne zastúpený.

Zákonom č. 345/2012 Z.z. o niektorých opatreniach v miestnej štátnej správe, ktorý nadobudol účinnosť dňom 1.1.2013 a ktorým došlo k zmene zák. č. 515/2003 Z.z. o krajských úradoch a obvodných úradoch..., došlo k zmene v miestnej štátnej správe tak, že obvodný úrad ako miestny orgán štátnej správy sa stal preddavkovou organizáciou Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (§ 2 ods. 1) s tým, že má spôsobilosť byť účastníkom súdneho konania a exekučného konania a samostatne konať pred súdom iba v rozsahu svojej pôsobnosti (§ 2 ods. 6). V prechodných ustanoveniach k tejto úprave v § 8a ods. 1 je zakotvené, že práva a povinnosti zo štátnozamestnaneckých vzťahov štátnych zamestnancov, ktorí k 31.12.2012 vykonávali štátnu službu v obvodnom úrade prechádzajú na Ministerstvo s tým, že podľa ods. 3 tohto ustanovenia nároky zamestnancov vyplývajúce z prechodu práv a povinností podľa ods. 1 a 2 uspokojí ministerstvo podľa osobitných predpisov. V ods. 4 tohto ustanovenia zákonodarca zakotvil, že majetok štátu, pohľadávky a záväzky, ktoré mal v správe obvodný úrad k 31.12.2012, prechádzajú do správy ministerstva okrem majetku štátu, ku ktorému obvodný úrad vykonáva pôsobnosť podľa osobitného zákona, čo sa na daný prípad nevzťahuje.

Z vyššie citovaných ustanovení vyplýva, že s účinnosťou ku dňu 1.1.2013, teda v priebehu odvolacieho konania, pôvodný odporca Obvodný úrad v Trnave ako samostatná právnická osoba zanikol, pričom mu zostala zachovaná spôsobilosť byť účastníkom súdneho konania, avšak iba v rozsahu svojej pôsobnosti. Keďže cit. ust. § 8a ods. 1 zakotvuje prechod práv a povinností zo štátnozamestnaneckých vzťahov iba tých štátnych zamestnancov, ktorí k 31.12.2012 vykonávali štátnu službu v obvodnom úrade na ministerstvo, čo v danom prípade splnené nebolo, keďže navrhovateľ k uvedenému dátumu už štátnu službu na obvodnom úrade nevykonával, bolo nevyhnutným na danú vec aplikovať § 8 písm. a) ods. 4 citovaného zákona. Podľa názoru odvolacieho súdu totiž nárok na náhradu mzdy, ktorý je uplatňovaný navrhovateľom v predmetnej žalobe, je potencionálnym záväzkom, ktorý mal do 31.12.2012 v správe Obvodný úrad Trnava a ktorý v zmysle citovaného ustanovenia dňom 1.1.2013 prešiel do správy Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Pasívne legitimovaným v danom spore sa tak zo zákona s účinnosťou ku dňu 1.1.2012 stalo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky.

Keďže s poukazom na vyššie uvedené došlo po začatí konania v priebehu odvolacieho konania k zániku pôvodného odporcu Obvodného úradu Trnava ako právnickej osoby, súd s použitím ust. § 107 ods. 4 O.s.p. pokračoval v konaní s jej právnym nástupcom, ktorým na základe vyššie uvedenej argumentácie je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ktoré vstúpilo do práv a záväzkov doterajšieho odporcu. V zmysle konštantnej súdnej judikatúry (napríklad R 33/1994) v takom prípade, keďže došlo v osobe účastníka k právnemu nástupníctvu, súd iba skonštatuje, že došlo k zmene, o zmene nerozhoduje a nie je k nej potrebný ani súhlas ostatných účastníkov.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. a), b), d) a f) O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa je čiastočne dôvodné, v dôsledku čoho bolo nevyhnutné napadnutý rozsudok zrušiť a vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Navrhovateľ sa podanou žalobou zo dňa 10.3.2005 doručenou Okresnému súdu Trnava dňa 14.3.2005, po jej zmene domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal odporcu zaplatiť mu náhradu mzdy v sume 1.716.254,29 Sk za obdobie od 1.2.2002 do 19.12.2004, úrok z omeškania v sume 1.566.252,47 Sk zo sumy 1.716.254,29 Sk za dobu od 12.12.2004 do 31.12.2008 a úrok z omeškania vo výške dvojnásobku základnej úrokovej sadzby určenej NBS k prvému dňu omeškania s plnením dlhu zo sumy 3.282.546,76 Sk za obdobie od 1.1.2009 až do zaplatenia, ako i náhradu trov konania. Návrh odôvodnil tým, že na základe právoplatných rozhodnutí súdov zamestnávateľ Krajský úrad v Trnave s ním neplatne rozviazal pracovný pomer výpoveďou a oprel ho o ust. § 79 Zákonníka práce.

Odporca žiadal, aby súd návrh v celom rozsahu zamietol, pričom namietal svoju pasívnu legitimáciu. Z opatrnosti s poukazom na § 61 ods. 2 Zákonníka práce žiadal o nepriznanie náhrady mzdy v rozsahu nad 6 mesiacov s poukazom na to, že navrhovateľ poberal nemocenské dávky a neskôr sa zamestnal. Rovnako žiadal zamietnutie nároku na úroky z omeškania s tým, že o náhrade mzdy sa rozhoduje až ku dňu vyhlásenia rozsudku.

Rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 14.7.2003 č.k. 9C/203/99-170 v spojení so zmeňujúcim rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 21.9.2004, ktoré nadobudli právoplatnosť dňom 20.12.2004 bolo určené, že výpoveď daná navrhovateľovi Okresným úradom v Dunajskej Strede dňa 3.9.2008 podľa § 46 ods. 1 písm. c) Zákonníka práce je neplatná.

V tomto konaní po prvýkrát Okresný súd Trnava rozhodol rozsudkom zo dňa 14.2.2006 č.k. 23C/37/2005-37, ktorým návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol z dôvodu jeho premlčania.

Na odvolanie navrhovateľa Krajský súd v Trnave rozsudkom zo dňa 25.10.2006 č.k. 11Co/112/2006-69, ktorý nadobudol právoplatnosť dňom 7.2.2007, rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej týkajúcej sa náhrady mzdy s príslušenstvom za obdobie od 1.8.1999 do 31.1.2002 potvrdil. Vo zvyšnej časti vo veci samej a v časti trov konania napadnutý rozsudok prvostupňového súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd pritom uzavrel, že nepochybne boli premlčané nároky na náhradu

mzdy navrhovateľa za obdobie od 1.8.1999 do 31.1.2002, keď žaloba bola podaná 14.3.2005. Sporný bol pritom mesiac február 2002, keďže nebol známy výplatný termín a prvostupňový súd potrebné dokazovanie na túto otázku nevykonal a za celkom nesprávny považoval názor prvostupňového súdu o premlčaní nároku počnúc marcom 2002 a končiac 19. decembrom 2004, pretože za toto obdobie celkom jednoznačne tieto nároky premlčané neboli a bolo sa preto treba zaoberať opodstatnenosťou žaloby po vecne stránke. Odvolací súd pritom neprisvedčil námietke navrhovateľa podľa ktorej nároky na náhradu mzdy boli uplatnené už v konaní o neplatnosť výpovede, keďže také tvrdenie označil za v rozpore s obsahom predmetného spisu, keďže v danom konaní bola podľa záverov odvolacieho súdu nepochybne predmetom konania len požiadavka navrhovateľa na určenie neplatnosti výpovede.

Dovolanie navrhovateľa čo do potvrdzujúceho výroku uvedeného rozsudku odvolacieho súdu bolo uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.6.2008 sp. zn. 2Cdo 128/2007-111 odmietnuté.

Následne o zvyšku nároku o náhrade mzdy za obdobie od 1.2.2002 do 19.12.2004 i s úrokmi z omeškania v celkovej výške 1.716.254,29 Sk, resp. 56.969,20 Eur rozhodol Okresný súd Trnava rozsudkom zo dňa 26.2.2009 č.k. 23C/37/2005-172 tak, že návrh v celom rozsahu zamietol, pričom zamietajúce rozhodnutie odôvodnil jednak nedostatkom pasívnej legitímácie odporcu ako i nedôvodnosťou uplatneného nároku.

Na odvolanie navrhovateľa Krajský súd v Trnave ako súd odvolací rozsudkom zo dňa 21.10.2009 č.k. 24Co/134/2009-212 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a odporcovi náhradu trov konania nepriznal. Odvolací súd sa pritom stotožnil s názorom prvostupňového súdu, že žalovaný Obvodný úrad Trnava nebol v spore pasívne legitimovaným, keď s poukazom na zák. č. 515/2003 Z.z. pasívne legitimovaným v spore od 1.1.2004 bol Krajský úrad v Trnave. Odvolací súd sa tiež stotožnil so závermi prvostupňového súdu, že v danom prípade boli splnené predpoklady v zmysle § 61 ods. 2 Zákonníka práce, kedy bolo potrebné, aby súd na žiadosť odporcu navrhovateľovi náhradu mzdy za dané obdobie nepriznal s tým, že toto obdobie presahuje 30 a viac mesiacov od vzniku nároku, pričom odporca bol už od 1.8.1999 riadne zamestnaný a nepreukázal, že by vykonával menej kvalifikovanú prácu alebo dosahoval nižší zárobok ako v pôvodnom zamestnaní.

Na dovolanie navrhovateľa boli oba predchádzajúce rozsudky tak Krajského súdu v Trnave zo dňa 21.10.2009 ako i Okresného súdu Trnava zo dňa 26.2.2009 zrušené a vec bola vrátená Okresnému súdu Trnava na ďalšie konanie. Najvyšší súd súdom nižších inštancií vytkol, že v konaní nepostupovali v zmysle § 107 ods. 4 O.s.p. Ak mal prvostupňový súd za to, že zo strany navrhovateľa išlo o návrh na zmenu resp. zámenu účastníka, mal o tomto návrhu rozhodnúť a keď tak neurobil, bolo jeho povinnosťou pokračovať v konaní s právnym nástupcom pôvodného odporcu v zmysle § 107 ods. 4. Z odôvodnenia rozhodnutí pritom nebolo možné vyvodiť, prečo tak súdy nepostupovali.

V ďalšom priebehu konania Krajský súd v Trnave ako súd odvolací uznesením zo dňa 11.4.2012 č.k. 24Co/319/2011-286 zrušil predchádzajúce uznesenie Okresného súdu Trnava zo dňa 23.9.2011 č.k. 16C/124/2011, ktorým prvostupňový súd reagujúc na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR pripustil na strane odporcu zámenu účastníkov tak, že z konania vystupuje Obvodný úrad v Trnave a namiesto neho do konania vstupuje Obvodný úrad v Dunajskej Strede. Odvolací súd sa v odôvodnení predmetného uznesenia podrobne zaoberal pasívnou legitimáciou v danom spore a s poukazom na príslušné ustanovenia dospel k záveru, že pasívne legitimovaným v spore bol v danom čase Obvodný úrad Trnava a povinnosťou súdu prvého stupňa bolo v konaní týmto právnym nástupcom pôvodného odporcu v zmysle § 107 ods. 4 O.s.p. pokračovať. Vyššie uvedenými závermi Krajského súdu v Trnave obsiahnutými v citovanom rozhodnutí zo dňa 11.4.2012 sa odvolací súd i v tomto štádiu konania plne stotožňuje, pričom vzhľadom na hospodárnosť občianskeho súdneho konania nepovažuje za potrebné argumentáciu ohľadne pasívnej legitímácie odporcu opätovne opakovať, pričom odkazuje na podrobné odôvodnenie citovaného rozhodnutia. Za pasívne legitimovaného v spore bolo preto potrebné považovať Obvodný úrad Trnava. Vzhľadom na to úvahy prvostupňového súdu v preskúmanom rozsudku, ktoré naznačujú, že prvostupňový súd sa s týmito závermi o pasívnej legitímácii v spore nestotožňuje, odvolací súd i s poukazom na ust. § 226 O.s.p. podľa ktorého je súd prvého stupňa v danom prípade viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, považuje za nadbytočné. V odôvodnení preskúmaného rozsudku pritom prvostupňový súd jednoznačne neuzavrel, že žalobu zamietla z dôvodu nedostatku pasívnej legitímácie odporcu, pričom z ďalšieho odôvodnenia je zrejmé, že tak urobil z dôvodu naplnenia podmienok pre nepriznanie predmetnej náhrady mzdy s poukazom na § 61 ods. 2 Zákonníka práce

v znení účinnom v čase skončenia predmetného pracovného pomeru, a preto úvahy odvolateľa, že rozsudok okresného súdu je v tejto časti porušením princípu predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, porušením zásady právnej istoty, ako i nezákonným, považuje za nepodstatné pre samotné rozhodnutie o merite veci.

K neplatnému rozviazaniu pracovného pomeru výpoveďou navrhovateľa, jeho zamestnávateľom Okresným úradom v Dunajskej Strede došlo výpoveďou zo dňa 3.9.1998. V zmysle ust. § 251 ods. 1 Zákonníka práce č. 311/2001 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť dňom 1.4.2002, ustanoveniami nového Zákonníka práce sa spravujú aj pracovnoprávne vzťahy, ktoré vznikli pred 1.4.2002, ak nie je ďalej ustanovené inak, avšak nároky, ktoré vznikli a právne úkony urobené pred 1.4.2002 sa posudzujú podľa doterajších predpisov. Na danú vec je preto potrebné aplikovať ustanovenia Zákonníka práce účinného v čase neplatného rozviazania predmetného pracovného pomeru č. 65/1965 Zb. v znení účinnom v rozhodnom období (ďalej len Zákonník práce).

Podľa § 61 ods. 1 tohto Zákonníka práce, ak zamestnávateľ dal zamestnancovi neplatnú výpoveď alebo ak s ním neplatne zrušil pracovný pomer okamžite alebo v skúšobnej dobe, a ak zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho ďalej zamestnával, jeho pracovný pomer trvá i naďalej a zamestnávateľ je povinný poskytnúť mu náhradu mzdy. Táto náhrada patrí zamestnancovi vo výške priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnaní až do doby, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci, alebo keď dôjde k platnému skončeniu pracovného pomeru. Podľa ods. 2 tohto ustanovenia ak celkový čas, za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy presahuje 6 mesiacov, môže súd na žiadosť zamestnávateľa jeho povinnosť nahradiť mzdu za dlhší čas primerane znížiť, prípadne náhradu mzdy zamestnancovi vôbec nepriznať; súd pri svojom rozhodovaní prihliadne najmä na to, či zamestnanec bol medzitým inde zamestnaný, akú prácu tam vykonával a aký zárobok dosiahol alebo z akého dôvodu sa do práce nezapojil.

Zákonodarca v ods. 2 cit. ust. dal možnosť súdu na žiadosť zamestnávateľa, v prípade, že požadovaná náhrada mzdy presahuje 6 mesiacov, túto náhradu buď primerane znížiť, prípadne aj vôbec nepriznať. Táto náhrada mzdy je dôsledkom nesplnenia povinnosti zamestnávateľa, ktorý je povinný prideľovať zamestnancovi trvajúcemu na tom, aby ho zamestnával prácu v súlade s pracovnou zmluvou. Priznanie tejto náhrady pritom závisí od možnosti a ochoty zamestnanca vykonávať prácu. Ak teda zamestnanec nie je schopný napríklad pri práceneschopnosti prácu vykonávať, v tejto dobe nemá nárok na poskytnutie náhrady mzdy. Táto náhrada nemá charakter ekvivalentu mzdy, ktorú si zamestnanec nemohol zarobiť, pretože mu zamestnávateľ neumožnil vykonávať prácu, na ktorú sa zaviazal podľa pracovnej zmluvy a ktorú by bol zároveň schopný a ochotný vykonávať, ale má charakter satisfakcie voči zamestnancovi a súčasne sankcie voči zamestnávateľovi, ktorý bezdôvodne skončil pracovný pomer so zamestnancom.

Z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľovi bola doručená neplatná výpoveď z pracovného pomeru zo dňa 3.9.2008 toho istého dňa. Listom zo dňa 15.3.1999 navrhovateľ oznámil zamestnávateľovi Okresnému úradu v Dunajskej Strede, v nadväznosti na jeho list, že pracovný pomer na základe predmetnej výpovede končí dňa 19.3.1999, že trvá na ďalšom zamestnaní. Tento list Okresný úrad v Dunajskej Strede prevzal podľa potvrdenia na ňom v ten istý deň dňa 15.3.1999. Týmto dňom 15.3.1999 preto potom v zmysle cit. § 61 ods. 1 Zákonníka práce vznikol navrhovateľovi nárok na náhradu mzdy a to zásadne až do doby, keď by mu zamestnávateľ umožnil pokračovať v práci, alebo keď došlo k platnému skončeniu pracovného pomeru. Žalobou si navrhovateľ uplatňuje nárok na náhradu mzdy za obdobie od 1.8.1999 do 19.12.2004, teda za obdobie 63 mesiacov a 19 dní. O časti náhrady mzdy za obdobie od 1.8.1999 do 31.1.2002 už bolo právoplatnými rozhodnutiami súdov, ako bolo uvedené vyššie, rozhodnuté, že v tomto rozsahu je nárok navrhovateľa premlčaný. Predmetom tohto konania preto už bol iba nárok za obdobie od 1.2.2002 do 19.12.2004.

V priebehu konania na pojednávaní prvostupňového súdu dňa 24.2.2009 odporca s poukazom na § 61 ods. 2 Zákonníka práce navrhol náhradu mzdy nad dobu presahujúcu 6 mesiacov zamietnuť v prípade, že by súd bol toho názoru, že je v konaní pasívne legitimovaný. Dôvodil tým, že navrhovateľ najskôr poberal nemocenské dávky a neskôr sa zamestnal.

Z obsahu spisu bolo zistené, že dňa 1.8.2009 navrhovateľ nastúpil do nového zamestnania a to na Ministerstve vnútra SR, Úrad civilnej ochrany. Navrhovateľ pritom v priebehu celého konania netvrdil, že by u nového zamestnávateľa vykonával prácu, ktorá by nezodpovedala jeho kvalifikácii a tvrdenie, že v

novom zamestnaní dosahoval príjem nižší o 20.000,- Sk mesačne predniesol po prvýkrát jeho právny zástupca až na predposlednom pojednávaní prvostupňového súdu dňa 2.10.2012, pričom žiadne dôkazy na toto svoje tvrdenie vtedy nenavrhoval. Napokon prvostupňový súd v odôvodnení preskúmaného uznesenia i tou skutočnosťou, že nepreukázal, že v novom zamestnaní dosahoval nižší príjem, i argumentoval.

Teória procesného práva podmieňuje úspech účastníka konania v spore unesením dvoch bremien. Ide jednak o bremeno tvrdiť skutočnosti, ktoré môžu prívodiť jeho úspech v spore, a jednak bremeno tieto skutočnosti preukázať. Základnou normou upravujúcou bremeno tvrdenia a preukazovania je ust. § 120 ods. 1 veta prvá O.s.p., podľa ktorého účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení.

Uvedené ustanovenie stanovuje dôkaznú povinnosť účastníkov v sporovom konaní, t. j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na účastníkoch konania. Účastník, ktorý neoznačil dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i toho účastníka, ktorý síce navrhol dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení účastníka. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť účastníka za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie účastníka nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre účastníka nepriaznivé rozhodnutie.

Aby účastník mohol splniť svoju zákonnú povinnosť označiť potrebné dôkazy, musí predovšetkým splniť svoju povinnosť tvrdenia. Predpokladom dôkaznej povinnosti je teda tvrdenie skutočností účastníkom, tzv. bremeno tvrdenia. Medzi povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou je úzka vzájomná väzba. Ak účastník nesplní svoju povinnosť tvrdiť skutočnosti rozhodné z hľadiska hypotézy právnej normy, potom spravidla ani nemôže splniť dôkaznú povinnosť. Nesplnenie povinnosti tvrdenia, teda neunesenie bremena tvrdenia, má za následok, že skutočnosť, ktorú účastník vôbec netvrdil a ktorá nevyšla inak v konaní najavo, spravidla nebude predmetom dokazovania. Ak ide o skutočnosť rozhodnú podľa hmotného práva, potom neunesenie bremena tvrdenia o tejto skutočnosti bude mať pre účastníka väčšinou za následok pre neho nepriaznivé rozhodnutie. Zákon účastníkom ukladá povinnosť tvrdiť všetky potrebné skutočnosti; potrebnosť, teda okruh rozhodujúcich skutočností, je určovaný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov. Táto norma zásadne určuje jednak rozsah dôkazného bremena, t. j. okruh skutočností, ktoré musia byť ako rozhodné preukázané, jednak nositeľa dôkazného bremena. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce (teda aj prípadné rovnaké právo žalovaného) sú záležitosťou žalovaného.

Uviest' je potrebné aj to, že podľa ustálenej právnej teórie a súdnej praxe dokazovanie v sporovom konaní je založené na iných základoch, ako dokazovanie v konaní nespоровom. Sporové konanie je ovládané prejednávacou zásadou, ktorá je tradične historicky chápaná tak, že tvrdiť skutočnosti a navrhovať na ich preukázanie dôkazy je vecou účastníkov konania. To znamená, že iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov zaťažuje zásadne účastníkov a ukladá im povinnosť označiť dôkazy k preukázaniu ich tvrdení. Účastník má preto povinnosť tvrdenia (§ 79 ods. 1 O.s.p.) a povinnosť dôkaznú. Táto skutočnosť ale neznamená, že zákonná úprava sa zrieka zásady materiálnej pravdy. Táto zásada, ako protipól zásady formálnej pravdy, je vyjadrená v ustanovení § 153 ods. 1 O.s.p.

Zákon v ust. § 120 ods. 1, veta tretia, O.s.p. vychádza z toho, že súd nie je pri vykonávaní dôkazov odkázaný len na formálny návrh účastníka na vykonanie dôkazu, ale pripúšťa možnosť vykonať aj iné, účastníkmi konania nenavrhované dôkazy. Ich vykonanie však podmieňuje ich výnimočnosťou, ako aj ich nevyhnutnosťou pre rozhodnutie vo veci. Ide teda o také dôkazy, ktoré vyplynú z doterajšieho priebehu konania bez toho, aby zákon ukladal súdu povinnosť takéto dôkazy vyhľadávať. Pritom právo súdu vykonať aj účastníkmi konania neoznačené a nenavrhnuté dôkazy zostáva len v polohe možnosti a nie povinnosti. Je preto na súde, aby v každom konkrétnom prípade posúdil, či výnimočne vykoná aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Z uvedeného teda vyplýva, že ak dôkaz potrebný a nevyhnutný pre rozhodnutie vo veci vyjde v priebehu konania

najavo (súd má o ňom vedomosť), bez ohľadu na návrhy účastníkov konania môže a zároveň aj musí súd výnimočne takýto dôkaz vykonať. Súd po takýchto dôkazoch nepátra, pretože je vecou účastníkov konania, aby ich vykonanie navrhli a aby sa starali o svoje práva.

Opierajúc sa o vyššie uvedené právne a teoretické východiská, vychádzajúc z hypotézy pre daný prípad relevantnej právnej normy § 61 ods. 2 Zákonníka práce v znení v rozhodnom období, opierajúc sa o skutočnosť, že odporca zo svojho tvrdenia, že sú splnené podmienky na nepriznanie resp. zníženie náhrady mzdy navrhovateľovi vyvodzuje z neho pre seba priaznivejšie dôsledky, na odporcovi spočíva dôkazné bremeno tieto skutočnosti preukázať. V zmysle cit. ust. § 120 ods. 1 veta tretia O.s.p. ale súd pri vykonávaní dôkazov nie je odkázaný len na formálny návrh účastníka, ale výnimočne môže vykonať aj iné účastníkmi nenavrhnuté dôkazy, ak je to pre rozhodnutie veci nevyhnutné. O takú vec podľa odvolacieho súdu ide aj v danom prípade. Preto aj keď až na predposlednom pojednávaní prvostupňového súdu a to napriek 8-ročnému vedeniu sporu, navrhovateľ začal tvrdiť, že jeho mzda v novom pracovnom pomere bola podstatne nižšia, ako v predchádzajúcom o 20.000,- Sk mesačne, ktorá skutočnosť v prípade jej preukázania by mohla podstatným spôsobom ovplyvniť rozhodovanie súdu o uplatňovanej náhrade mzdy, bolo v súlade s ust. § 120 ods. 1 veta tretia O.s.p. potrebným, aby súd z vlastnej iniciatívy bez ohľadu na to, že účastníci dôkazy na toto tvrdenie nenavrhli, vykonal dokazovanie, keďže bolo nevyhnutným pre spravodlivé rozhodnutie danej veci. Prvostupňový súd ale takto nepostupoval a prečo tak neurobil v odôvodnení preskúmaného rozsudku ani nevyargumentoval. Aby sa posúdila dôvodnosť nároku na náhradu mzdy za obdobie presahujúce 6 mesiacov, bolo preto povinnosťou súdu vykonať i dôkazy nenavrhované, avšak pre rozhodnutie nevyhnutné na objasnenie relevantných skutočností vyplývajúcich z hypotézy dotknutej právnej normy, na ktoré musí súd prihliadať zo zákona, teda nielen to, či navrhovateľ bol medzitým inde zamestnaný, čo bolo v konaní preukázané, ale i akú prácu tam vykonával a aký zárobok dosiahol, čo ale nebolo predmetom dokazovania prvostupňového súdu. Až po zistení všetkých týchto relevantných skutočností bude môcť súd s poukazom na znenie cit. § 61 ods. 2 Zákonníka práce v znení v rozhodnom období, kompetentne uzavrieť, či boli splnené zákonné podmienky pre nepriznanie, prípadne iba pre zníženie (napríklad do výšky rozdielu v dosahovanej mzde) náhrady mzdy uplatňovanej navrhovateľom. Ak prvostupňový súd dosiaľ takto nepostupoval, v dôsledku čoho pre rozhodnutie vo veci nemal dostatok relevantných podkladov, jeho závery v preskúmanom rozsudku sú predčasné.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania. Stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia v zmysle citovaného § 157 ods. 2 O.s.p., pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné zásadné otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo účastníka a povinnosť súdu na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého rozhodnutia. Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konania spĺňajúce garancie spravodlivosti a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len ESĽP, porovnaj napr. rozsudok *Garcia Ruiz v Španielsko* z 21.1.1999) tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené, rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESĽP teda nevyžaduje, aby na každý argument účastníka bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (*Georiadis c. Grécko* z 29.5.1997, *Higgins c. Francúzsko* z 19.2.1998). Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 45 ods. 1 Ústavy a článku 36 ods. 1 Listiny je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu. Ústavný súd vo svojom uznesení z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „súčasťou obsahu základného

práva na spravodlivé konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpovede na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia.“

Keďže s poukazom na vyššie uvedené v odôvodnení preskúmaného rozsudku prvostupňového súdu v rozpore s cit. ust. § 157 ods. 2 O.s.p. chýbajú relevantné skutočnosti, čím došlo k odňatiu účastníkom možnosti konať pred súdom, s poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu potom odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa s použitím ust. § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. zrušil a podľa ods. 2 citovaného ustanovenia vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Povinnosťou prvostupňového súdu bude opierajúc sa o ust. § 120 ods. 1 veta tretia O.s.p. vykonať dôkazy za účelom preukázania skutočností rozhodných z hľadiska hypotézy ust. § 61 ods. 2 Zákonníka práce v uvedenom znení, a to najmä za účelom preukázania akú prácu navrhovateľ v rozhodnom období vykonával u svojho zamestnávateľa a aký zárobok za celé rozhodné obdobie dosahoval, následne uzavrieť, či sú splnené zákonné podmienky pre úplné nepriznanie, prípadne zníženie navrhovateľom uplatňovanej náhrady mzdy z titulu neplatného rozviazania pracovného pomeru. Svoje závery potom musí prvostupňový súd v odôvodnení rozsudku náležite v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p. odôvodniť. V novom rozhodnutí rozhodne prvostupňový súd i o prípadnej náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je možné podať odvolanie.